

Arrest

nr. 330 499 van 30 juli 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 april 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest van de Raad van State van 25 november 2024 met nr. 261.437.

Gelet op de beschikking van 22 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 10 december 1996 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.2. Verzoeker werd op 10 september 1998 uitgeleverd aan Frankrijk. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen lagen aan de basis van het uitleveringsverzoek.

1.3. Op 31 januari 2000 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen, wegens een diefstal, veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden.

1.4. Verzoeker werd op 17 september 2004 door de correctionele rechtbank van Bergen, ingevolge inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar.

1.5. De strafuitvoeringsrechtbank van Antwerpen besliste, bij vonnis van 29 mei 2012, om de voorlopige invrijheidsstelling, die bij vonnis van 7 augustus 2007 werd toegestaan, te herroepen, waardoor verzoeker het strafrestant verder diende te ondergaan.

1.6. Op 7 december 2021 diende verzoeker, in functie van zijn minderjarige dochter, S.A., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.7. Verzoeker, die sedert 30 augustus 2020 was opgesloten in de gevangenis van Wortel, stelde op 11 april 2022 een verklaring op waarin hij aangaf te willen terugkeren naar Marokko, gelet op zijn instabiele situatie in België en zijn wens om zijn zieke moeder nog te kunnen zien. Hij verklaarde ook de inge-stelde procedure tot gezinshereniging met zijn minderjarige dochter onmiddellijk te willen stopzetten.

1.8. Op 25 april 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van tien jaar. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 26 april 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer

Naam : [A.]

voornaam : [A.]

[...]

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 25.04.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de drugswetgeving, feiten waarvoor hij op 12.10.1996 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot 8 maanden + 3 maanden gevangenisstraf. Betrokkene werd uitgeleverd aan Frankrijk op 10.09.1998.

Betrokkene werd op 31.01.2000 bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot 3 maanden uit hoofde van mededaderdiefstal op heterdaad.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij door de Correctionele Rechtbank van Bergen op 17.09.2004 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar. Hij werd op 13.08.2007 onder voorwaarden vrijgesteld door de SURB. Echter deze beslissing werd op 29.05.2012 herroepen door de SURB.

Op 30.08.2020 besliste de SURB Antwerpen om betrokkene op te sluiten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van andere misdrijven. Betrokkene diende nog resterende straffen uit te zitten (herziening van het vonnis dd.13.08.2007). Betrokkene zou geruime tijd spoorloos geweest zijn.

Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag de openbare orde te schaden.

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer). Gezien het winstgevend karakter, de herhaling en de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/11

Betrokkene vulde de vragenlijst m.b.t. het hoorrecht in op 11.04.2022. Hij verklaarde sinds 30.08.1989 in het Rijk te verblijven. Hij verklaarde geen duurzame relatie te hebben. Betrokkene was in het verleden gehuwd met een Belgische [K.N.] op 27.07.1993 waarmee hij opnieuw scheidde op 22.01.2003. Samen hadden ze 1 kind [M.] [...]. Betrokkene heeft nog 3 kinderen met een Belgische waarmee hij niet verwant is, waarvan één minderjarig kind: [D.] [...] en [D.] [...] (beiden geboren nog tijdens zijn huwelijk met [K.N.]). Echter de kinderen zijn van een andere Belgische vrouw [B.T.] Hij erkende deze kinderen op 30.09.2004, Het laatste kind [S.] [...] is met de Belgische [B.T.] waarmee hij niet verwant is volgens het RR. Alle kinderen hebben de Belgische nationaliteit. Betrokkene tekende de vrijwillige verklaring van vertrek en vraagt om zo snel mogelijk te kunnen terugkeren naar het land van herkomst omdat zijn moeder ziek is. Zijn kinderen zijn akkoord met zijn vertrek. Hij ziet in dat zijn verblijf hier uitzichtloos is.

Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen u en één van deze verwanten aantoont. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op diens leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Unur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Het is niet onredelijk aan te nemen dat uw kind inmiddels reeds gewend is aan uw afwezigheid als vader. U verbleef immers verschillende keren in de gevangenis en was op een bepaald moment spoorloos voor het gerecht. Op 19.06.2012 maakte u melding van vertrek en werd u afgevoerd van ambtswegen op 25.06.2012. Uw kind was toen amper 6 maanden. Uw F-kaart (geldig tot 23.06.2016) werd vervolgens gesupprimeerd.

U heeft zich niet gehouden aan de voorwaarden opgelegd door de SURB op 13.08.2007 waardoor de SURB op 29.05.2012 besliste om de voorlopige invrijheidstelling in te trekken maar gezien u spoorloos was, werd u pas op 30.08.2020 opnieuw opgesloten in de gevangenis om de resterende straftijd uit te zitten.

Uit niets blijkt dat u sinds uw ambtelijke schrapping op 25.06.2012 en uw opsluiting op 30.08.2020 een gezinsleven vormde met de moeder van uw kind en met uw kind.

U legt verder geen enkel bewijsstuk voor dat aantoont of en hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw minderjarig kind. U toont niet aan of u deelt in de beslissingen over de opvoeding, hoe u contact onderhoudt, of er een bezoeksregeling is, of u regelmatig belt, et cetera. Er liggen momenteel geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er nog steeds een hechte band zou bestaan tussen u en uw minderjarig kind.

Uit niks blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Er blijkt evenmin dat uw minderjarig kind mits begeleiding van een volwassene of indien hij wat ouder is u niet zou kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen. De moeder van uw minderjarig kind of uw andere meerderjarige kinderen kunnen uw minderjarig kind begeleiden om u te komen bezoeken. Sinds 2012 heeft u geen recht meer op verblijf in België U kan indien u dat wenst ook vanuit het buitenland onderhoudsgeld betalen middels overschrijvingen. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of

verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Dene-marken, §76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, §40 (niet-ontvankelijkheids-beslissing)).

Wat de moeder van uw kinderen betreft en uw meerderjarige kinderen: In dit geval wordt verwezen naar het arrest Mokrani t/ Frankrijk (15 juli 2003) waarbij het EHRM stelt dat de relatie tussen de ouders en de meerderjarige kinderen (tussen andere personen) “genieten niet noodzakelijk van de bescherming van artikel 8 van het verdrag, zonder dat eveneens het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve band, worden bewezen”.

“In deze stelt de Raad dat uit de rechtspraak van het EHRM kan worden afgeleid dat artikel 8 van het EVRM enkel de familie, beperkt tot de echtgenoot of tot de ouders en hun minderjarige kinderen, voor ogen heeft, de bescherming door deze bepaling gegeven strekt zich enkel uitzonderlijk uit tot andere naasten. Inderdaad, de relatie tussen de ouders en hun meerderjarige kinderen kunnen zich niet als dusdanig beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden te bewijzen. Wat echter de familieband van verzoeker met de moeder van zijn kinderen en hun meerderjarige kinderen betreft, kan uit het administratief dossier worden afgeleid dat deze laatste in gebreke blijft te bewijzen dat hij zich in een reële afhankelijkheidssituatie bevindt ten overstaan van hen of dat hij zich in een andere relatie dan de klassieke familieband tussen broers of ouder en meerderjarige kinderen bevindt, zodanig dat hij in zijn hoofdte bestaan van een familie of gezinsleven, zoals beschermd in artikel 8 EVRM, kan invoeren. In dit geval, staat het familie- of gezinsleven enkel vast als het bewijs wordt geleverd van bijkomende elementen van hechtheid of afhankelijkheid, zoals bijvoorbeeld het samenwonen, de financiële afhankelijkheid tussen elkaar of de reële banden tussen personen” (cfr.: RVV, nr. 139.166, 24 februari 2015).

Betrokkene verklaarde geen ziekte te hebben die hem zou belemmeren om te reizen. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert, gespreid over twee middelen die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 62, § 2, 74/11, § 1, eerste en vierde lid en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het “haalbaarheids- en uitvoerbaarheidsbeginsel”, van het hoorrecht, van de artikelen 24 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 3, 9, 12, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 20 en 21 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) en van artikel 22bis van de Grondwet.

Zijn betoog in zijn synthesesmemorie luidt als volgt:

“Eerste onderdeel,

1.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet heeft betrekking op het uitvaardigen van een inreisverbod.

Dit artikel stelt [...]:

§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden voor elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, §3, of 61/4, 52 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.)

Het artikel vereist dat er rekening wordt gehouden met alle omstandigheden van het geval.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet kan een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar worden opgelegd, dit indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het voormelde artikel 74/11, §1 is een omzetting van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het voormelde artikel [74/11, tweede lid stelt het volgende: “De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare of [...] de nationale veiligheid.”

In de parlementaire voorbereiding aangaande het voormelde artikel 74/11 en het inreisverbod wordt het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 23).

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat de gemachtigde in casu toepassing heeft gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet en dat daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid.

De Raad wijst erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. De precieze en concrete motieven van een beslissing moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (cf. I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 149-151) (RvV 20 maart 2019 nr. 218 563). De gemachtigde moet dan ook terdege verantwoorden waarop zijn keuze voor een inreisverbod van 10 jaar berust.

2.

Thans wordt verzoeker een inreisverbod met een duur van tien jaar opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

Omtrent de geldingsduur van het inreisverbod wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de drugswetgeving, feiten waarvoor hij op 12.10.1996 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot 8 maanden + 3 maanden gevangenisstraf. Betrokkene werd uitgeleverd aan Frankrijk op 10.09.1998.

Betrokkene werd op 31.01.2000 bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot 3 maanden uit hoofde van mededader diefstal op heterdaad.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij door de Correctionele Rechtbank van Bergen op 17.09.2004 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar. Hij werd op 13.08.2007 onder voorwaarden vrijgesteld door de SURB. Echter deze beslissing werd op 29.05.2012 herroepen door de SURB.

Op 30.08.2020 besliste de SURB Antwerpen om betrokkene op te sluiten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van andere misdrijven. Betrokkene diende nog resterende straffen uit te zitten (herziening van het vonnis dd. 13.08.2007). Betrokkene zou geruime tijd spoorloos geweest zijn.

Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag de openbare orde te schaden.

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/IBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid(...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan’. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer). Gezien het winstgevend karakter, de herhaling en de maatschappelijke ernst van deze feiten, kon worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

3.

Voor de interpretatie van het begrip “bedreiging voor de openbare orde” is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd.

Het Hof stelt in §§’n 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheids-beginsel.

Daarnaast kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip “openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaten dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn. Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip “gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4 van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.L, pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001,p. 24).

Het is aan de nationale overheden, in casu de gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten.

De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier (Zie in die zin RV nr. 220 720 van 3 mei 2019).

4.

De beslissing kan inderdaad enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, vormt.

De bewijslast hiertoe ligt bij verwerende partij (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020).

Uit de bestreden beslissing moet dus blijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (RvV 20 maart 2019, nr. 218 563).

De bestreden beslissing motiveert niet over het werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde. Wat dat betreft bevat de beslissing zelfs geen enkele letterlijke vermelding van dit criterium.

Verzoeker meent dat hij geen werkelijke actuele voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verzoeker wijst hierbij op volgende elementen:

Verwerende partij verwijst naar twee veroordelingen van 12.10.1996 en 31.01.2000. Deze vonnissen dateren van 26, respectievelijk 22 jaar geleden. Deze vonnissen bevinden zich niet in het administratief dossier.

Verder verwijst verwerende partij naar een vonnis van de Correctionele Rechtbank van Bergen d.d. 17.09.2004. Verzoeker werd toen veroordeeld tot zes jaar gevangenisstraf. Hij werd op 13.08.2007 onder voorwaarden vrijgesteld door de SURB.

Verzoeker wil de feiten zeker niet minimaliseren. Maar wijst opnieuw op het feit dat het vonnis achttien jaar geleden werd uitgesproken.

De vaststelling dat verzoeker meer dan achttien jaar voordat de in casu bestreden beslissing werd genomen een ernstig misdrijf pleegde, volstaat niet om zonder meer te oordelen dat hij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. Bij dat onderzoek moeten immers ook het huidige gedrag van verzoeker en het voorzienbare gevaar dat voortvloeit uit dat gedrag in aanmerking worden genomen (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020).

Een strafrechtelijke veroordeling kan meegenomen worden in het individueel onderzoek waarom iemand een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, maar er mag niet automatisch een besluit worden genomen waarbij een persoon een inreisverbod voor meer dan vijf jaar wordt opgelegd louter omdat hij voor het plegen van een strafbaar feit is veroordeeld.

Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie ook HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau). Het Hof stelt echter ook dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De motivering in de bestreden beslissing voldoet niet om aan te tonen dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Van enige verwijzing naar concrete feiten of omstandigheden of persoonlijk gedrag is geen sprake.

Verwerende partij voert op geen enkele wijze een grondig onderzoek naar en motiveert niet waarom verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Zij toont niet aan dat er, meer dan 18 jaar nadat verzoeker veroordeeld werd, nog een effectieve ernstige bedreiging voor de openbare orde van hem uitgaat.

Verweerder heeft overigens nagelaten verzoeker te horen en informatie in te winnen bij andere diensten.

Bovendien wijst verzoeker erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat “kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”.

De motivering dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te ‘kunnen’ schaden, volstaat niet in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris moet niet aantonen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van artikel 74/11, §1 vierde lid, van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing vaststellen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De loutere mogelijkheid om een risico te kunnen vormen, is geen afdoende motivering, gelet op de interpretatie van het begrip ‘openbare orde’ door het Hof. Verwerende partij hanteert dus een ander criterium dan het door het Hof van Justitie opgelegde criterium {zie in die zin RvV nr. 191383 van 4 september 2017, RvV 20 maart 2019, nr.218 563}.

Om een inreisverbod van meer dan vijf jaar te rechtvaardigen volstaat het niet om te verwijzen naar een (al dan niet zeer ernstige) verstoring van de openbare orde. Er moet immers worden aangetoond dat de verzoekende partij — volgens de richtlijnconforme interpretatie die blijkt uit de geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie — een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In de bestreden beslissing wordt niet duidelijk gemaakt waarom een strafrechtelijke veroordeling van 2004 ervoor zorgt dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/11 Vreemdelingenwet op zich alsook de materiële motiveringsplicht juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De motivering van de bestreden beslissing is onvolledig, niet afdoende en in strijd met artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet aangezien niet wordt ingegaan op de voldoende ernst van de bedreiging die verzoekende partij zou uitmaken, minstens dat de motivering niet afdoende is. Gemachtigde kon op grond van de thans in de bestreden beslissing opgenomen motivering niet overgaan tot het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar.

5.

Replik op de nota van verwerende partij.

Verwerende partij haait in de nota met opmerkingen aan dat “hoe dan ook uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd veroordeeld.”

Verzoeker ontkent niet dat hij veroordeeld werd, maar wil benadrukken dat enkel het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Bergen van 17.09.2004 zich in het dossier bevindt.

Er kan dan ook niet dienstig naar de andere vonnissen worden verwezen.

Verzoeker wijst er in dit verband op dat niet blijkt dat de gemachtigde zelf op de hoogte is van de concrete, persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, van de precieze gekwalificeerde feiten die zij heeft gepleegd en van de context waarin zij de voormelde feiten heeft gepleegd (RvV 10 april 2018, nr. 202.196, RvV 20 maart 2019, nr. 218 563).

Er kan niet nagegaan worden of de in de bestreden beslissing, in dit verband vermelde vaststelling, beantwoorden aan hetgeen daadwerkelijk in het voormeld vonnis zou zijn vastgesteld (RvV 24 februari 2016, nr. 162 714).

Wat betreft de herroeping van de voorwaardelijke invrijheidsstelling haalt verwerende partij aan dat verzoeker “omwille van het gevaar voor de Belgische openbare orde” opnieuw werd opgesloten in de gevangenis te Antwerpen. Uit het vonnis tot herroeping, dat enkel ter kennis werd gegeven n.a.v. de nota met opmerkingen,

blijkt uit niets dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde uitmaakt. Zijn vonnis werd herroepen omdat verzoeker zijn voorwaarden niet naleefde. Dit betreft twee geheel andere zaken.

In tegenstelling tot wat verwerende partij aanhaalt, wordt hierover in de bestreden beslissing niet verwezen naar concrete feiten en omstandigheden, dan wel het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Bovendien wil verzoeker benadrukken dat in hoofddorde onvoldoende nagegaan is en niet afdoende werd gemotiveerd of verzoeker een werkelijke actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

Ondergeschikt, tweede onderdeel,

1.

Als uw Raad zou oordelen dat er toch een inreisverbod conform artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet kon worden opgelegd, quod non (eerste onderdeel), dan meent verzoeker dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in het eerste lid van hetzelfde artikel.

Wanneer het gaat om de bepaling van de termijn vereist dit een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden', wat een specifieke motivering impliceert.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient in die zin te worden begrepen dat de gemachtigde gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat hij hierbij ook op zorgvuldige wijze de "specifieke omstandigheden" van de betrokken vreemdeling in rekening dient te nemen.

In haar arrest van 18 mei 2017, nr. 186970 wijst de Raad er op dat artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet zonder enig onderscheid voorschrijft dat "de" omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), zodat de vrijwaring van de openbare orde en de elementen van immigratiecontrole moeten worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen.

Dit houdt in dat voor de toepassing ervan een specifieke en afdoende motivering vereist is.

In het bestreden inreisverbod wordt geduid dat er grond is om verzoeker een inreisverbod op te leggen gelet op het feit dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, quod non.

Het opgelegde inreisverbod betreft een zeer lange termijn van 10 jaar,

In die zin dient met de criteria 'specifieke omstandigheden', 'redelijkheid' en 'proportionaliteit' uitvoerig rekening te worden gehouden.

De termijn vereist een ernstige proportionaliteitsafweging die ook het redelijkheidsbeginsel impliceert; dergelijke fair balance-toets is er niet.

Er diende specifiek te worden gemotiveerd waarom in dit geval een inreisverbod van 10 jaar proportioneel is rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. Dit is in casu niet het geval.

2.

De beslissing houdt geen rekening met het profiel van verzoeker en daarom dus niet met alle specifieke omstandigheden.

Zo wordt geen of minstens onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoeker een gezins- en privéleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM in België heeft.

Bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod dient DVZ rekening te houden met artikel 8 EVRM, niet alleen in verband met het gezinsleven, maar ook met het privéleven van de vreemdeling.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit artikel definieert het begrip 'privéleven' niet. Vast staat evenwel dat dit begrip dient onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), & 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Het Hof oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om contacten/relaties met andere mensen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), & 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, §123). Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002 Pretty v. Verenigd Koninkrijk, §61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, 88 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof heeft hierbij verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 principieel bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, §83). Wanneer gezins- of familierelaties tussen meerderjarige vreemdelingen niet kwalificeren als een "gezins- of familieleven" (hiertoe dienen immers in die situatie bijkomende elementen van afhankelijkheid te bestaan die verder reiken dan de normale emotionele banden tussen meerderjarige gezins- of familieleden), dan zal het Hof deze gezinsrelaties wel bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, §43).

Het Hof heeft erkend dat, wanneer de duur van het verblijf van de vreemdeling en de hechtheid van zijn sociale, culturele en familiale banden met het gastland worden onderzocht, de situatie uiteraard niet dezelfde is wanneer de betrokken persoon in het land in zijn kindertijd of zijn jeugd toegekomen is, of zelfs geboren is, in het gastland, dan wel wanneer de betrokken persoon pas op volwassen leeftijd is toegekomen in het gastland. Dit onderscheid duikt eveneens op in diverse instrumenten van de Raad van Europa, in het bijzonder in de aanbevelingen Rec(2000)15 en Rec(2002)4 van het Comité van Ministers.

Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen — zelfs niet de vreemdelingen die in hun kindertijd of hun jeugd toegekomen zijn of geboren zijn in het gastland — een absoluut recht op niet uitwijzing. Het Hof heeft evenwel overwogen dat rekening moet worden gehouden de bijzondere situatie van de vreemdelingen die het grootste deel van hun kindertijd, zo niet gans hun kindertijd, hebben doorgebracht in het gastland, er werden grootgebracht en er hun opleiding genoten hebben (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §§73-74).

3.1.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoek reeds sinds 1989 zijn land van herkomst heeft verlaten.

Op 23-jarige leeftijd kwam verzoeker aan in België. Hij huwde in 1983 met een Belgische vrouw en heeft met haar één zoon: [M.], [...] (stuk 2).

In 2003 scheidde hij van zijn eerste vrouw. In de tussentijd kreeg verzoeker nog drie kinderen met zijn vorige partner: [D.] [...], [D.] [...] en [S.] [...] (stuk 3).

Alle kinderen bezitten de Belgische nationaliteit. Het jongste kind, [S.] is minderjarig.

Verzoeker heeft erg veel contact met zijn oudste zoon. Ook de andere kinderen kwamen regelmatig op bezoek tijdens zijn verblijf in de penitentiaire instelling van Wortel (stuk 4).

Zij schreven hem regelmatig brieven. Verzoeker voegt hiervan enkele toe (stuk 6). Hieruit blijkt duidelijk dat de jongste kinderen [D.] en [S.] wel degelijk een diepgaande affectieve band hebben met verzoeker.

Verzoeker stortte vanuit de penitentiaire instelling van Wortel alimentatie naar zijn jongste kinderen (stuk 5).

Verwerende partij haalt in verband met het hoger belang van het kind, enkele arresten aan van het EHRM. Deze stellen dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen t.a.v. een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen de beslissing van de dader de eerste overweging kan vormen.

Dit betekent niet dat het de enige overweging vormt.

Verzoeker minimaliseert zijn veroordelingen niet, maar herhaalt dat het laatste strafrechtelijke feit dateert van meer dan 18 jaar geleden. In casu wegen de strafrechtelijke antecedenten niet op de tegen het hoger belang van het kind.

Verwerende partij haalt foutief aan dat op 30.03.2020 de SURB Antwerpen verzoeker opsloot omwille van "andere misdrijven" en dat het vonnis van 13.08.2007 werd herzien.

De voorlopige hechtenis werd herzien, niet het vonnis. Dit zijn twee totaal andere juridische beslissingen. Verzoeker werd niet nogmaals veroordeeld op 30.08.2020 voor nieuwe feiten.

Dit betreft een feitelijk onjuist motief waarop de beslissing wordt gemotiveerd.

Verder wegen de aard en de ernst van het misdrijf van bijna 20 jaar geleden niet op tegen de andere criteria waar mee moet worden rekening gehouden in casu het hoger belang van de vier kinderen.

De bestreden beslissing gaat hier volledig aan voorbij.

De schending van het hoger belang van het kind wordt verder uiteen gezet in het tweede middel.

3.2.

Replik op de nota met opmerkingen van verwerende partij.

Wat betreft het feitelijk onjuist motief dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald m.b.t. de herziening van het vonnis van 13.08.2007:

Volgens verwerende partij betreft dit een materiële misslag waarbij de belangen van verzoeker niet geschaad werden. Hierbij worden ter staving enkele arresten van uw Raad aangehaald. Het gaat hier telkens om een foutief cijfer of datum.

In casu gaat het om een geheel andere juridische beslissing. Dit gaat verder dan een louter materiële vergissing en schaadt wel degelijk de belangen van verzoeker.

4.

Verder wordt er geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zijn privéleven in België heeft ontplooid zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Verzoeker verblijft sinds 1989 en dus het merendeel van zijn leven in België, waarvan een groot deel in legaal verblijf.

Zijn volledige vrienden- en kennissenkring bevindt zich in België. Deze elementen wijzen er volgens verzoeker op dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd, zodat er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Desalniettemin houdt de gemachtigde op geen enkel moment rekening met zijn privéleven en blijkt uit de bestreden beslissing dat artikel 8 van het EVRM te eng wordt geïnterpreteerd nu er enkel wordt afgewogen ten aanzien van het gezins- of familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM ruimer is, en ook het privéleven in België kan beschermen.

Verwerende partij ziet het feit dat verzoeker als jongvolwassen man in België aankwam, hier zijn voltallige vrienden- en kennissenkring heeft, hier een gezin stichtte, reeds sinds 1989 weg is uit zijn herkomstland, ... volgens verzoeker totaal over het hoofd.

Het kan niet worden betwist dat verzoeker zeer nauwe banden heeft opgebouwd met België waar nota bene ook zijn vier kinderen op legale wijze verblijven, die daadwerkelijk de bescherming van artikel 8 EVRM genieten.

De vage verwijzing naar (enigszins gedateerde) rechtspraak die stelt dat gewone sociale relaties niet door artikel 8 van het EVRM worden beschermd en de loutere vermelding dat de verzoeker niet aantoont dat zijn relaties van dien aard en intensiteit zijn dat zij onder voormeld artikel vallen, doet geen afbreuk aan hetgeen hierboven werd vastgesteld.

Er dient te worden vastgesteld dat noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde, bij zijn besluit om een inreisverbod van 10 jaar op te leggen, rekening heeft gehouden met het door de verzoeker in België ontwikkelde privéleven.

Nochtans vormt dit privéleven een belangrijk element waarmee rekening moet worden gehouden bij de evenredigheidstoets die zit besloten in artikel 74/11, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan enkel nogmaals beklemtonen dat artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorschrijft dat alle omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), zodat de inbreuken op de openbare orde en de belangen van immigratiecontrole moeten worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen, in casu is dit onder meer ook het privéleven waarnaar verzoeker verwijst.

Door bij het bepalen van de geldingsduur van het bestreden inreisverbod geen rekening te houden met het privéleven van verzoeker en door gebrekkig te onderzoeken of het inreisverbod van tien jaar zijn gezins- of familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM in het gedrang brengt, heeft verwerende partij dan ook de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Uit het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan duidelijk worden afgeleid dat de zorgvuldigheidsplicht op dit punt bij de gemachtigde ligt, die de duur van het inreisverbod dient te bepalen aan de hand van alle specifieke omstandigheden van verzoekers geval. Deze zorgvuldigheidsplicht dient reeds te worden gerespecteerd in het kader van de besluitvormingsprocedure van het thans bestreden inreisverbod van 10 jaar, zodat het niet aan verzoeker is om achteraf in een beroep bij de Raad aan te tonen dat er effectieve hinderpalen zijn om het gezins- en privéleven verder te zetten in het land van herkomst (RvV 18 mei 2017 nr. 186 970).

Bovendien beperken "de specifieke omstandigheden van elk geval" in de zin van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet zich niet tot de situaties waarbij er een gezins- en privéleven is dat daadwerkelijk een positieve verplichting in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM met zich mee brengt voor de Staat om het verderzetten van dit privéleven op zijn grondgebied toe te laten (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 230.543). Er anders over oordelen maakt de bepaling van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet overigens zinloos. Immers, indien een dergelijke positieve verplichting dient te worden aangetoond dan zou daaruit meteen volgen dat het opleggen van een inreisverbod op zich reeds strijdig is met de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming, terwijl in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel de geldingsduur van het inreisverbod en dus het temporele aspect van het toegangs- en verblijfsverbod relevant is.

Verzoeker heeft er derhalve hoe dan ook belang bij dat de duur van het inreisverbod wordt afgewogen tegen zijn privéleven. Het opgelegde inreisverbod verhindert hem immers om in de komende 10 jaar, ook voor kort verblijf, terug te keren naar en verblijf te hebben in België (RvV 18 mei 2017 nr. 186 970).

Zoals hoger gesteld, getuigt deze besluitvorming in casu van een onzorgvuldige voorbereiding waar een inreisverbod van maar liefst tien jaar wordt opgelegd zonder rekening te houden met alle relevante aspecten van verzoeksters geval.

Door het gebrek aan een deugdelijke belangenafweging bij het opleggen van een inreisverbod van tien jaar, schendt de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/11, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt tevens de materiële motiveringsplicht, daar zij niet afdoende is gemotiveerd. De termijn vereist een ernstige proportionaliteitsafweging die ook het redelijkheidsbeginsel impliceert; dergelijke fair balance-toets is er niet.

Derde onderdeel,

1.

Verzoeker is het voorwerp van een inreisverbod.

Het hoorrecht is van toepassing.

Artikel 41, §2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

Verzoeker verwijst naar het arrest RVV nr. 213 478 van 5 december 2018 inzake Z. L. t. Belgische Staat, waarbij ook met betrekking tot een inreisverbod de principes van het hoorrecht worden uiteengezet, en de beslissing vernietigd wordt omdat de betrokkene niet op nuttige wijze haar standpunt aan verweerder had kenbaar kunnen maken, en dat die afdoende argumenten aanbrengt om te stellen dat zo het hoorrecht wel zou uitgeoefend geweest zijn, dit tot een ander beslissing had kunnen leiden (overweging 2.3, arrest gevoegd onder de stukken).

2.

De bestreden beslissing verwijst naar een hoorrecht dd, 11.04.2022.

Verzoeker stelt dat het hoorrecht niet correct werd toegepast.

Verzoeker werd enkel gehoord inzake de verwijderingsmaatregelen niet inzake het inreisverbod.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker op 11.04.2022 een formulier "questionnaire prison" invulde.

Hierbij werd niet aangegeven dat hem de toegang tot het grondgebied zou kunnen worden ontzegd voor een bepaalde periode.

Het formulier stelt louter:

"Vous êtes interrogés parce que vous êtes en séjour illégal et parce que vous êtes en ce moment incarcéré en prison. C'est pourquoi vous allez recevoir un ordre de quitter le territoire (avec maintien ou non) en vue de votre éloignement vers votre pays d'origine ou vers un autre pays où vous pouvez retourner / où vous avez un droit de séjour. Afin que l'Office des Étrangers (OE) puisse donner un suivi adéquat à votre dossier, vous êtes tenus à répondre aux questions suivantes."

Verzoeker merkt op dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel.

Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontfangen nadat hij het land heeft verlaten. Dit houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738).

Dit is in casu niet gebeurd. Dit "gehoor" werd gebruikt om een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Verzoeker werd tijdens het gehoor niet ingelicht over de mogelijke beslissing tot het opleggen van een inreisverbod die de DVZ ten opzichte van hem zou kunnen nemen.

Het recht om gehoord te worden houdt in dat een verzoeker in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken.

Evident dient verzoeker daarom gehoord te worden met kennis van de mogelijke gevolgen van de beslissing die ten opzichte van hem genomen kan worden. Dit was in casu niet het geval.

Verzoeker was niet op voldoende wijze in de mogelijkheid om voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alle volgens hem nuttige en relevante gegevens aan te brengen.

Verzoeker herhaalt dat de hoorplicht niet in het algemeen dient te worden gehouden maar wel met betrekking tot de specifieke beslissing die verwerende partij zich voorneemt te nemen met name in casu het inreisverbod.

Uit het verhoorblad in het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker werd gehoord/geïnformeerd over een mogelijk inreisverbod. Over dergelijke maatregel wordt met geen woord gerept in het gehoorverslag.

Verzoeker was bijgevolg niet in staat op te komen voor zijn belangen. Om bovenstaande redenen is het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht op zich geschonden.

3.

Doordat het hoorrecht niet correct werd gerespecteerd, kon de gemachtigde onmogelijk een juiste beoordeling maken in het kader van 8 EVRM. Zoals eerder gesteld dient de DVZ niet alleen rekening te houden met het gezinsleven van betrokkene, maar ook met het privéleven.

Het gesprek dat gevoerd werd was ten eerste onvoldoende om een grondig en degelijk onderzoek te voeren naar het privé- en familieleven van verzoeker in België en met uitbreiding de Schengenzone, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Als verzoeker op correcte wijze was gehoord had hij kunnen wijzen op het feit dat hij zijn gezins- en privéleven in België heeft en dat hij enorm veel contact heeft met zowel zijn meerderjarige kinderen als zijn minderjarig kind.

Doordat verzoeker niet correct werd gehoord, kon de DVZ een potentiële schending van artikel 8 EVRM niet uitsluiten.

Doordat verzoeker niet afdoende en niet correct werd gehoord, werd er geen rekening gehouden met bovenstaande elementen op het ogenblik van het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod,

Verzoeker meent dat zijn privé- en gezinsleven in België wel degelijk een element is dat hij had kunnen vermelden indien hij op rechtsgeldige wijze gehoord was en die de beslissing tot afgifte van een inreisverbod had kunnen beïnvloeden en tot een andere beslissing had kunnen leiden.

Zo verzoeker zou gehoord zijn in het kader van de hier bestreden beslissing zou dit tot een andere beslissing geleid hebben, en met name tot het niet afleveren van een inreisverbod.

Het niet honoreren van de hoorplicht kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Dit is in casu onmiskenbaar het geval.

Verwerende partij schendt bijgevolg de hoorplicht in samenlezing met artikel 8 EVRM.

In deze optiek verwijst verzoeker ook naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RVS 28 juni 2012, nr. 220.053). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldig handelende overheid zou, opdat zij de duur van het inreisverbod kan bepalen rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval, zich ervan moeten vergewissen dat zij op afdoende wijze is geïnformeerd over deze omstandigheden door verzoeker hierover te horen (RvV nr. 172.986 van 9 augustus 2016).

In casu is er dan ook sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, minstens in het licht van 8 EVRM, artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht. De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.

4.

Replik op de nota met opmerkingen van verwerende partij.

Verwerende partij haalt aan dat verzoeker opwerpt dat de gemachtigde heeft nagelaten verzoeker te horen. Deze argumentatie heeft verzoeker nooit ontwikkeld.

Verzoeker benadrukt dat hij niet afdoende gehoord werd en dat moest het hoorrecht correct zijn toegepast, hij had kunnen opwerpen dat hij wel degelijk een diepgaande band heeft met zijn kinderen in de zin van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij stelt onterecht dat verzoeker “nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.”

Ironisch genoeg stelt verwerende partij zelf op pagina 13 van haar nota, betreffende de bijkomende stukken die verzoeker neerlegt: “Deze stukken waren echter niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zodat deze geen rekening hiermee heeft kunnen houden.”

Moest het hoorrecht correct zijn toegepast, had verzoeker deze stukken kunnen neerleggen en had de gemachtigde kunnen vaststellen dat verzoeker wel degelijk een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft.

[...]

1.

Het hoger belang van het kind is een waarborg die dient gerespecteerd te worden.

Conform artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag vormen de belangen van het kind ‘de eerste overweging’.

Ook artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt specifiek dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven.

Artikel 20 VWEU bepaalt dat een Unieburger het effectieve genot heeft van de voornaamste aan zijn statuut verleende rechten. Artikel 21 VWEU houdt voor de Unieburger het recht op verblijf in, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering ervan zijn vastgesteld.

Artikel 24.2 en 24.3 van het Handvest bepalen:

“2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheids-instanties of door particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Blijkens de toelichting bij dit artikel van het Handvest is dit artikel gebaseerd op het Kinderrechten-verdrag met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat verdrag.

Blijkens de toelichting steunt lid 3 op het feit dat als onderdeel van de totstandkoming van een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid, de wetgeving van de Unie betreffende civiele zaken met grensoverschrijdende gevolgen (artikel 81 VWEU) het bezoekerrecht kan omvatten, zodat een kind regelmatige persoonlijke betrekkingen of rechtstreekse contacten met beide ouders kan onderhouden.

Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag houdt de waarborg in dat een kind niet gescheiden wordt van zijn ouders, tenzij in het belang van het kind, en in geval er toch een scheiding is moet de staat het recht eerbiedigen op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden.

Artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat het kind in alle aangelegenheden die het kind betreffen zijn mening vrijelijk kan uiten en in de gelegenheid wordt gesteld gehoord te worden in iedere gerechtelijke of bestuurlijke procedure, rechtstreeks hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.

Artikel 22bis van de Grondwet formuleert het recht op eerbiediging van de morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit van het kind; het recht om zijn mening te kennen te geven in alle aangelegenheden die het aangaat; het belang van het kind als eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De directe werking van artikel 24 juncto artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten EU is erkend. Daardoor heeft artikel 3 Kinderrechtenverdrag directe werking in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht (RvV nr. 97.183 van 21.2.2013; RvV nr. 123.160 van 28.4.2014; RvV nr. 121.015 van 20.3.2014).

Daar de weigeringsgrond een omzetting is van het Europees recht moet ook rekening gehouden worden met het Handvest.

2.

Het Grondwettelijk Hof stelt in een arrest van 2019 het volgende (GwH, nr. 112/2019, B.55.2; RvV nr. 226 476; RvV nr. 210 344).

“Zoals de Ministerraad aangeeft, dient die bepaling, gelet op de verplichting vervat in artikel 22bis van de Grondwet en artikel 3, lid 1, van het Verdrag inzake de rechten van het kind om bij alle beslissingen die op het kind betrekking hebben in de eerste plaats rekening te houden met het hoger belang van dat kind, zo te worden geïnterpreteerd dat zij de minister of zijn gemachtigde ertoe verplicht rekening te houden met het hoger belang van de minderjarige kinderen die de gevolgen zouden kunnen ondergaan van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van de burger van de Unie of van zijn familielid.”

Een ruim ontwikkelde rechtspraak van het HvJ heeft de rechten van het kind in het kader van het Unieburgerschap bevestigd.

Het arrest Ruiz Zambrano (C-34/09) stelt dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen ontzegging van het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van de burger van de Unie ontleende rechten. Het arrest Chavez-Vilchez (C-133/15) bevestigt die zienswijze.

Beide arresten gaan er van uit dat een belangrijk element de afhankelijkheidspositie is tussen de jonge Unieburger en de derdelander aan wie het verblijf geweigerd wordt. Er moet geoordeeld worden op basis van de reële situatie; er kan geen automatisme worden toegepast tussen weigering verblijf en redenen van openbare orde (Arresten KA. e.a. C-82/16 en Rendon Marin C-165/14).

Weigering van verblijf in verband met openbare orde mag niet alleen op basis van een strafblad worden gemaakt. Er moet een concrete beoordeling worden gemaakt van alle actuele en relevante omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten (Rendon-Marin C-165/14).

Het belang van het kind weegt steeds meer door in migratiezaken onder het Unierecht, ook in geval de ouder derdelander een crimineel feit heeft gepleegd. De beoordelingsvrijheid van staten wordt meer en meer beperkt in dergelijke zaken (P. Van Elsuwege, D. Kochnov, ‘On the limits of judicial intervention: EU

citizenship and family reunification rights', *European Journal of Migration and Law*, 2021 vol. 13, 463). De belangen van de kinderen op zich moeten als eerste overweging bij de beoordeling betrokken worden, en dit los van de daden van hun vader en los van de belangen van de staat. De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag vereisen een autonome beoordeling vanuit het hoger belang van de kinderen, en kunnen niet beoordeeld worden met argumenten waarvoor de kinderen geen enkele verantwoordelijkheid dragen.

3.

Toepassing in casu.

3.1.

De bestreden beslissing bevat geen enkele vermelding van vermelde artikels (Grondwet, Kinderrechten-verdrag, Handvest) en bepalingen die betrekking hebben op het kind of de kinderen.

De bestreden beslissing motiveert enkel en alleen op basis van artikel 8 EVRM. Het oordeel is niet alleen in strijd met vermelde niet beoordeelde artikels maar ook met artikel 74/13 vreemdelingenwet dat specifiek vermeldt dat er rekening moet gehouden worden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven.

Het hoger belang van het kind en de gezinstoestand houden in dat, in geval er kinderen zijn, ook een eigen en specifieke beoordeling moet gemaakt worden rekening houdend met het kind of de kinderen. Niet alleen de rechtsbasis hiervoor is niet opgenomen in de beslissing, maar die specifieke beoordeling ontbreekt, laat staan dat de beoordeling zou rekening houden met de bepalingen opgenomen in de vermelde wettelijke bepalingen betreffende de belangen van het kind.

3.2

Artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag is niet toegepast. Dit artikel houdt in dat het kind, in casu de kinderen, hun mening moeten kenbaar, - rechtstreeks of door een vertegenwoordiger -, kunnen maken over de beslissing die verwerende partij meent te moeten nemen met betrekking tot verzoeker. Dit artikel introduceert een eigen hoorrecht in hoofde van de kinderen. De kinderen zijn niet gehoord ook niet via hun vertegenwoordiger.

Er wordt vermeld dat "Zijn kinderen akkoord gaan met zijn vertrek". Nergens wordt gestaafd hoe dit is afgetoetst.

Artikel 12 betreft het hoorrecht m.b.t. kinderen analoog artikel 41 van het Handvest dat eenieder (ook de kinderen) het recht geeft om gehoord te worden voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele beslissing is genomen.

De kinderen zijn niet gehoord. Artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag is geschonden.

3.3.

Replik op de nota met opmerkingen van verwerende partij.

Verwerende partij benadrukt opnieuw dat de kinderen van verzoeker akkoord gingen met zijn vertrek uit het Rijk.

Verzoeker stelt dat het eventuele akkoord van zijn kinderen betrekking had op het feit dat verzoeker tijdelijk naar Marokko wilde terugkeren om zijn zieke moeder te bezoeken. Dit betreft een geheel ander gegeven dan het akkoord met een inreisverbod, waarbij de kinderen de komende 10 jaar gescheiden zouden leven van hun vader.

Het is effectief geen ernstige motivering om dit standpunt van de kinderen op die wijze in het kader van het inreisverbod te misbruiken.

Bijkomend voegde verzoeker, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, wel degelijk stukken toe van zijn privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

3.4.

De onder (1) geciteerde wetsbepalingen houden allen in dat de belangen van het kind, de kinderen, de eerste en essentiële overweging moet zijn bij het nemen van de hier bestreden beslissing.

Dit is op geen enkele wijze het geval, De eerste overweging betreft de strafrechtelijke veroordeling; de tweede overweging gaat over artikel 8 EVRM. Ook wanneer over de kinderen overwogen wordt is dit niet in het specifieke kader van de belangen van het kind, maar wel louter op basis van artikel 8 EVRM.

De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag vereisen een autonome beoordeling vanuit het hoger belang van de kinderen. De beslissing bevat geen autonome beoordeling in die zin.

3.5.

Zoals gesteld op basis van de rechtspraak van het HvJ mag het verblijf niet geweigerd worden in verband met de openbare orde alleen op basis van een strafblad. Er moet een concrete beoordeling te worden gemaakt van alle relevante en actuele omstandigheden van het geval in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten.

De bestreden beslissing neemt de veroordeling, van verzoeker als uitgangspunt van de beslissing. De eerste alinea's betreffen uitsluitend de veroordeling. Ook bij de beoordeling van het gezinsleven wordt de hechtenis die het gevolg is van de veroordeling als (relatief cynisch) motief gebruikt om te stellen dat er geen beletsel is op basis van artikel 8 EVRM. Het gegeven dat verzoeker niet meer fysiek thuis aanwezig is (quod non, want ongenuanceerd, zie verder) wordt aangewend: "Het is niet onredelijk aan te nemen dat uw kind inmiddels reeds gewend is aan uw afwezigheid als vader".

De beslissing hanteert in essentie een louter automatisme met als uitgangspunt de veroordelingen en de daaraan tijdelijk verbonden gevolgen voor de vader of (beperking door gevangenschap), en laat na met alle relevante en actuele omstandigheden rekening te houden in het licht van de grondrechten, en inzonderheid in het licht van de belangen van het kind, de kinderen.

3.6. Wanneer dan (in het kader van artikel 8 EVRM en niet in het afwezige kader van de specifieke rechten van de kinderen) over de kinderen gemotiveerd wordt is dit in strijd met de vermelde bepalingen van het kinderrechtenverdrag en van het Handvest, met name 24.3 Handvest en artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, die het onderhouden van regelmatig persoonlijke betrekkingen rechtstreekse contacten met zijn beide ouders, als recht in hoofde van de kinderen vastleggen.

De bestreden beslissing stelt dat "uit niets blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn".

Het is duidelijk dat deze standaarden van contact niet beantwoorden aan de 'regelmatige betrekkingen' en 'rechtstreekse contacten' waar de kinderen recht op hebben. Digitale contacten of contacten per mail of telefoon zijn niet in overeenstemming met deze begrippen.

In het kader van de afweging van de belangen van het kind miskent dit de noodzaak van proportionaliteit en de noodzaak om rekening te houden met alle concrete factoren.

Verder wordt er niet nagegaan of er effectief contact was tussen verzoeker en zijn kinderen tijdens zijn verblijf in de instelling van Wortel. Indien de gemachtigde dit onderzocht zou hebben, kan duidelijk worden vastgesteld dat de kinderen van verzoeker hem regelmatig bezoeken, brieven schrijven, telefonisch contact onderhouden, ...

Precies het gegeven dat door de regelmatige en veelvuldige bezoeken het contact en familieleven onderhouden wordt in de moeilijke situatie van gevangenschap, zou integendeel een motief moeten zijn om het contact en familieleven in België zelf verder te zetten, daar én in hoofde van verzoeker zelf én in hoofde van zijn kinderen de wederzijdse wil is aangetoond om de contacten op een zo menselijk mogelijke wijze te onderhouden. Deze contacten worden in de bestreden beslissing zelfs niet aangehaald, terwijl zij precies aantonen in hoofde van verzoeker en zijn kinderen dat zij essentieel zijn om de wil en het vooruitzicht op een normaal gezinsleven in België aan te tonen.

De bestreden beslissing laat ook na het gegeven in aanmerking te nemen dat het gaat om vier, al dan niet meerderjarige, kinderen met Belgische nationaliteit. Dit is geen punt bij de overwegingen in verband met de kinderen. Het gaat niet om kinderen met de Marokkaanse nationaliteit. Dit betreft evident een essentieel element dat moet betrokken worden bij de beoordeling van het belang van de kinderen.

Voor zover de bestreden beslissing al een concrete beoordeling gemaakt, quod non, faalt deze voor wat betreft de actuele en relevante omstandigheden in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van de kinderen en de grondrechten.

3.7.

Ook de samenlezing van de vermelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag met artikel 8 EVRM en met artikel 74/13 Vreemdelingenwet, vormt een grond voor vernietiging van de bestreden beslissing.

Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moet beoordelen in het licht van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, 6109; EHRM 24 juli 2014, Kaplan e.a./Noorwegen; EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, 8144; EHRM 30 juli 2013, Polidario/Zwitserland; EHRM 30 juli 2013 Berisha/Zwitserland, 851 met verwijzing naar Grote Kamer, 6 juli 2010 Neulinger en Shuruk/Zwitserland, 88135-136; EHRM 8 juli 2013, M.P.E.V./Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §78)[...].

Er is in de bestreden beslissing geen aandacht besteed aan de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van de maatregel vanuit het licht van de betrokken kinderen en van het gezinsleven.

Het essentiële motief dat de bestreden beslissing geeft is dat “uit niets blijkt dat contact via telefoon en/of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn”. “Er blijkt evenmin dat uw minderjarig kind mits begeleiding van een volwassene of indien hij wat ouder is u niet zou kunnen opzoeken daar waar u zich zal vestigen”, ...

Deze passage maakt duidelijk dat het behoud van het gezinsleven voor de bestreden beslissing geen wezenlijk uitgangspunt is.

De beslissing maakt geen fair balance-toets tussen enerzijds de belangen van het gezin- en de kinderen enerzijds en de belangen van de staat anderzijds.

Het gaat om vier, in België geboren, kinderen met Belgische nationaliteit waarvan de jongste minderjarig en schoolplichtig is. Het jongste kind heeft hier al haar belangen, gaat naar school, heeft haar vrienden en hobby's hier.

Zoals gesteld bevat de bestreden beslissing over de uitvoerbaarheid en haalbaarheid geen enkele specifieke overweging, laat staan enige afdoende overweging.”

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Verweerder heeft immers geduid dat verzoeker, met toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder heeft hierbij verwezen naar de correctionele veroordelingen die verzoeker tussen 1996 en 2004 opliep wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en een diefstal, alsook naar het feit dat de strafuitvoerings-rechtbank in 2012 besloot de voorlopige invrijheidsstelling van verzoeker te herroepen, waardoor hij de resterende straf, vanaf 2020, alsnog diende te ondergaan. Verweerder heeft hierbij benadrukt dat verzoeker misdrijven pleegde met het oog op het verkrijgen van een financieel voordeel, heeft uiteengezet dat verzoeker recideerde en heeft tevens gewezen op de maatschappelijke impact van de door hem gepleegde feiten en heeft geconcludeerd dat zijn vroeger gedrag toelaat te besluiten dat hij dient te worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Aangezien verweerder heeft verwezen naar de aard en de ernst van de gepleegde misdrijven en het herhaald karakter ervan en heeft opgemerkt dat een voorlopige invrijheidsstelling werd herroepen – omdat de opgelegde voorwaarden met het oog op een re-integratie in de samenleving niet werden gerespecteerd –, kan verzoeker niet voorhouden dat niet werd gemotiveerd waarom hij als een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde wordt beschouwd. De door verweerder verstrekte overwegingen laten ook eenvoudig toe vast te stellen waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van tien jaar. In dit verband dient erop te worden gewezen dat artikel 74/11, § 1, eerste lid

van de Vreemdelingenwet voorziet dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod *“de specifieke omstandigheden van elk geval”* in aanmerking moeten worden genomen en dat verweerder – die in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft verwezen naar deze verplichting – duidelijk heeft aangegeven welke feitelijke elementen hij in aanmerking nam en welke afwegingen hij maakte om te besluiten dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van tien jaar, volgens hem, proportioneel is. Uit de overwegingen in de bestreden beslissing blijkt dat verweerder enerzijds een zwaar gewicht heeft toegekend aan de misdrijven die verzoeker in het verleden heeft gepleegd en het gegeven dat de strafuitvoeringsrechtbank een eerder toegestane voorlopige invrijheidsstelling heeft herroepen en anderzijds geen echte redenen zag om de duur van het inreisverbod te beperken. Verweerder heeft hierbij expliciet toegelicht waarom hij de aanwezigheid van verzoekers kinderen in het Rijk niet zag als een reden om geen inreisverbod op te leggen of om te kiezen voor een inreisverbod met een kortere duur. Hij heeft gesteld dat niet blijkt dat verzoeker sedert zijn ambtelijke schraping in 2012 nog een gezin zou hebben gevormd met zijn voormalige partner en hun gezamenlijk minderjarig kind en dat ook geen stukken werden aangebracht aangaande de wijze waarop hij een invulling zou geven aan enig gezins- of familieleven. Hij heeft toegelicht dat de impact van een beslissing die tot gevolg heeft dat verwanten niet kunnen samenwonen in het Rijk minder groot is indien zij in het verleden ook al niet samenwoonden. Hij heeft daarnaast gewezen op de mogelijkheid om contacten te onderhouden via de telefoon en/of internet en gesteld dat niet blijkt dat verzoekers minderjarig kind hem, al dan niet onder begeleiding, niet zou kunnen opzoeken in het land waar hij zich zal vestigen. Inzake verzoekers relatie met zijn meerderjarige kinderen heeft verweerder nog gesteld dat deze relatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt, aangezien er geen afhankelijkheidsband kon worden vastgesteld. Hij heeft ook in aanmerking genomen dat verzoeker een verklaring opstelde waarin hij aangaf zo snel mogelijk naar zijn land van herkomst te willen terugkeren en stelde dat zijn kinderen zich hier niet tegen verzetten. Voorts heeft verweerder nog vermeld dat verzoeker verklaarde geen gezondheidsprobleem te hebben. Verweerder heeft, gelet op de motivering van de bestreden beslissing, duidelijk de belangen van verzoekers kinderen en de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM bij zijn besluitvorming betrokken en uiteengezet waarom, gezien de eerdere ernstige verstoringen van de openbare orde, hij een inreisverbod met een geldigheidsduur van tien jaar verantwoord en niet strijdig met deze verdragsbepalingen acht.

Het gegeven dat verweerder nergens in de bestreden beslissing heeft verwezen naar enige bepaling van het Kinderrechtenverdrag, naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten, naar artikel 22bis van de Grondwet of naar enige andere bepaling aangaande de belangen of de rechten van het kind geeft geen aanleiding tot de vaststelling dat er een motiveringsgebrek is. De voorziene motivering laat immers perfect toe te begrijpen waarom de aanwezigheid van verzoekers kinderen in het Rijk verweerder er niet van heeft weerhouden de bestreden beslissing te nemen.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel dient in casu te worden onderzocht in het raam de toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

[...]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verzoeker laat verstaan niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat hij kan worden beschouwd als een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde.

Verzoeker voert terecht aan dat de veroordelingen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing niet van recente datum zijn. Deze vaststelling op zich leidt evenwel niet tot het besluit dat de redengeving van verweerder om te besluiten dat verzoeker actueel nog een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde kennelijk onredelijk is. In dit verband moet worden herhaald dat verweerder de aard en de ernst van de eerder gepleegde misdrijven heeft benadrukt, heeft aangegeven dat verzoeker misdrijven pleegde uit winstbejag en heeft opgemerkt dat verzoeker meermaals inbreuken op de strafwet beging. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker inderdaad tweemaal in België werd veroordeeld wegens

inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en eenmaal wegens een diefstal. Verzoekers betoogt dat niet alle veroordelingen in het administratief dossier zijn opgenomen – waarbij hij eraan voorbijgaat dat het vonnis van 1996 wel in het administratief dossier kan worden teruggevonden – doet geen afbreuk aan het feit dat uit tal van stukken weldegelijk kan worden afgeleid wanneer en waarvoor hij werd veroordeeld. Verzoeker ontkent ook niet dat hij tweemaal werd veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat uit de voorgelegde stukken daarenboven blijkt dat ook in Frankrijk een onderzoek liep naar door verzoeker gepleegde inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, waardoor hij aan dat land werd uitgeleverd. Er zijn dus weldegelijk *“concrete feiten”* en een *“persoonlijk gedrag”* waaruit deducties kunnen worden gemaakt. Het is niet incorrect of kennelijk onredelijk om uit het gegeven dat verzoeker in het verleden om over financiële middelen te beschikken zijn toevlucht nam tot inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, hij schijnbaar geen oog had voor de maatschappelijke gevolgen van zijn handelen en na een bestraffing zijn gedrag niet aanpaste te besluiten dat hij ook in de toekomst een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Dit geldt des te meer nu verweerder terecht opmerkte dat de strafuitvoeringsrechtbank het vereist achtte om, bij vonnis van 29 mei 2012, de toegestane voorlopige invrijheidsstelling te herroepen en uit dit vonnis blijkt dat dit rechtscollege dit deed op grond van de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagde om een stabiele en veilige reclassering uit te bouwen. Verweerder overwoog ook dat verzoeker vervolgens geruime tijd spoorloos was.

Verzoeker stelt dat niet kan worden besloten dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde *“op basis van een strafblad”*. Hij toont hiermee niet aan dat de eerder door hem gepleegde misdrijven waarvoor hij werd veroordeeld door verweerder niet mogen worden meegenomen bij de risico-inschatting aangaande de bestaande bedreiging voor de openbare orde. Zoals reeds gesteld heeft verweerder zich niet beperkt tot een loutere verwijzing naar de eerder opgelopen veroordelingen. Hij heeft de reden waarom verzoeker misdrijven pleegde, het feit dat bestraffingen hem niet op het rechte pad brachten en het gegeven dat verzoeker misdrijven pleegde met een grote negatieve impact op de samenleving als basis genomen en ook vastgesteld dat de strafuitvoeringsrechtbank een voorlopige invrijheidsstelling heeft herroepen, wat in casu trouwens gebeurde omdat verzoeker de geboden kansen inzake sociale rehabilitatie niet ten volle benutte. Verweerder moet ook geenszins het bewijs leveren dat verzoeker nieuwe strafbare feiten zal plegen. Het volstaat dat hij een risico-inschatting maakt op grond van eerder gestelde handelingen en aan toont waarom in redelijkheid kan worden besloten dat er een ernstig risico op nieuwe aantastingen van de openbare orde bestaat.

Aangaande verzoekers bemerking dat verweerder heeft nagelaten informatie in te winnen bij andere diensten kan het volstaan op te merken dat uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat verweerder slechts een beslissing zou kunnen nemen na inlichtingen of adviezen aan andere diensten te hebben gevraagd en dat niet wordt aangetoond dat verweerder onvoldoende informatie had om een passende risico-inschatting te maken.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan daarnaast ook niet worden afgeleid dat verweerder *“automatisch”* en louter op grond van eerdere veroordelingen besloot dat verzoeker een gevaar vormt voor de *“openbare orde”* of dat hij aan dit begrip een andere invulling gaf dan het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie). Door te verwijzen naar de reden waarom verzoeker misdrijven pleegde, de herhaling en het feit dat hij er niet voor terugschrok handelingen te stellen die een zware impact hebben op de samenleving heeft verweerder, zoals reeds gesteld, voldoende aangetoond waarom hij meent dat er actueel nog een ernstige dreiging van hem uitgaat. Uit verweerders oordeel dat uit verzoekers vroegere handelen *“kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*, kan, gelet op alle feitelijke overwegingen, geenszins worden afgeleid dat hij een incorrect toetsingscriterium zou hebben aangewend.

Verweerder heeft helder overwogen dat de strafuitvoeringsrechtbank besliste om de voorlopige invrijheidsstelling in te trekken omdat verzoeker zich niet had gehouden aan de hiertoe gestelde voorwaarden. Van een misinterpretatie van het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 29 mei 2012 kan dus geen sprake zijn. Het feit dat verweerder motiveerde dat verzoeker zijn straf *“uit hoofde van andere misdrijven”* – waarmee enkel kan worden bedoeld op de misdrijven waarvoor hij voorheen reeds werd veroordeeld – verder moest uitzitten, laat hier niet anders over denken. Verweerder heeft in de bestreden beslissing nergens gesteld dat verzoeker *“nogmaals werd veroordeeld op 30.08.2020 voor nieuwe feiten”*.

Verzoekers bemerking dat uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 29 mei 2012 op zich niet kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde – iets wat verweerder in de bestreden beslissing ook niet heeft gesteld – wijzigt niets aan het voorgaande.

Waar verzoeker verder, in ondergeschikte orde, stelt dat indien wordt besloten tot het opleggen van een inreisverbod in ieder geval rekening moet worden gehouden met *“de specifieke omstandigheden van elk geval”*, dat dit een individueel onderzoek vereist en dat het evenredigheidsbeginsel moet worden

gerespecteerd, dient te worden herhaald dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder deze verplichting heeft gerespecteerd.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn privé- en gezinsleven. Zijn uitvoerige theoretische beschouwingen omtrent de interpretatie die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geeft aan artikel 8 van het EVRM laten op zich niet toe te oordelen dat enige onwettigheid werd begaan. Door uiteen te zetten dat hij op volwassen leeftijd naar België is gekomen, dat zijn kinderen in het Rijk zijn geboren en deze kinderen de Belgische nationaliteit hebben, dat zijn jongste kind nog minderjarig is en dat hij met hen contacten onderhoudt, toont verzoeker ook niet aan dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien of onvoldoende gewicht heeft gegeven aan bepaalde elementen. Verweerder heeft met de aanwezigheid van verzoekers kinderen in het Rijk rekening gehouden en gemotiveerd dat verzoekers minderjarige kind reeds gewend is aan zijn afwezigheid omdat hij meermaals in de gevangenis zat en op een bepaald ogenblik ook spoorloos was. Hij heeft ook gewezen op de mogelijkheid die verzoeker heeft om vanuit het buitenland contacten te onderhouden met zijn kinderen en om onderhoudsgeld te betalen. Verweerder heeft er voorts aandacht voor gehad dat verzoeker – die ook aangaf een opgestarte procedure tot gezinshereniging te willen stopzetten – verklaarde dat zijn kinderen akkoord waren met zijn vertrek. Verweerder heeft duidelijk de relatie tussen verzoeker en zijn kinderen betrokken bij zijn besluitvorming en verduidelijkt waarom deze relatie een inreisverbod van tien jaar niet in de weg staat. Verzoeker laat verstaan niet akkoord te gaan met verweerders argumentatie, maar hij toont wederom niet aan dat deze incorrect of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker betoogt dat hij in 1989 in België aankwam en houdt voor dat hij dus het merendeel van zijn leven in het Rijk woont. De aan de Raad voorgelegde stukken tonen aan dat verzoeker bijna drieëntwintig jaar oud, en dus reeds volwassen, was toen hij naar België kwam en dat hij in 2012 werd afgeschreven. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat hij *“het merendeel van zijn leven”* in België verbleef. De uiteenzetting van verzoeker en de stukken waarover de Raad beschikt laten ook niet toe te besluiten dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, het centrum van zijn belangen in België had. Er moet nogmaals worden gesteld dat verweerder de bestreden beslissing nam op een ogenblik dat verzoeker had verklaard vrijwillig te willen terugkeren naar Marokko en had gesteld zijn verzoek om gezinshereniging te willen beëindigen. Verzoeker verwees hierbij niet alleen naar feit dat zijn moeder in Marokko ziek was en hij haar wou zien, maar stelde tevens dat hij gescheiden was, dat hij geen stabiel leven in België had en dat zijn kinderen in België, op één na, meerderjarig waren en, hij na overleg met zijn kinderen, meende dat het voor hem en zijn familie het beste was dat hij naar Marokko ging. In deze context kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder ook rekening had moeten houden met de sociale banden die hij in België had opgebouwd. Verzoeker gaf immers zelf niet aan een groot belang te hechten aan de voorgehouden sociale banden. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker ook niet concreet aantoonde dat hij effectief banden in het Rijk zou hebben opgebouwd die onterecht uit het oog werden verloren, die dusdanig belangrijk zijn dat verweerder deze in aanmerking had moeten nemen en die ook effectief worden beïnvloed door de bestreden beslissing. Er blijkt evenmin dat de *“gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit”* van verzoeker in het gedrang komen door de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids-beginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht moet allereerst worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet beroepen op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en bijgevolg dient verweerder deze als dusdanig in aanmerking te nemen.

In casu kan verzoeker evenwel niet voorhouden dat hij niet de kans kreeg om zijn situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat hem niet de mogelijkheid werd gegeven om inlichtingen of stukken die hij nuttig achtte aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat verzoeker op 11 april 2022 een vragenlijst werd ter hand gesteld en hij deze invulde. Er werd verzoeker gevraagd te verduidelijken sedert wanneer hij in het Rijk was, op welke wijze hij naar België reisde, over welke documenten hij beschikte, of hij gezondheidsproblemen had, of hij een duurzame relatie had, of hij verwanten, waaronder minderjarige kinderen, in België had en of er redenen waren waarom hij niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst. Daarnaast heeft verzoeker,

dezelfde dag, nog een afzonderlijke verklaring opgesteld waarin hij heeft uiteengezet waarom hij zo snel mogelijk naar Marokko wenst terug te keren. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat verzoeker niet de mogelijkheid had om zijn persoonlijke situatie nader uiteen te zetten.

Verzoeker betoogt dat hem niet werd toegelicht dat werd overwogen om hem gedurende een bepaalde periode de toegang tot en het verblijf op het Belgisch grondgebied en dat van de Schengenstaten te ontzeggen en niet expliciet werd meegedeeld dat ook een inreisverbod zou kunnen worden opgelegd. Het Hof van Justitie oordeelde evenwel reeds dat de hoorplicht niet inhoudt dat de nationale autoriteiten de betrokken vreemdeling ervan op de hoogte dienen te stellen dat zij van plan zijn om een verwijderingsbeslissing te nemen, wanneer deze vreemdeling de kans had om zijn standpunt kenbaar te maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf (HvJ 11 december 2014, C-249/13). Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom verzoeker er wel van op de hoogte zou moeten worden gesteld dat het opleggen van een inreisverbod werd overwogen. Bovendien doet het feit dat verzoeker er niet van in kennis werd gesteld dat werd overwogen om een inreisverbod op te leggen, in ieder geval geen afbreuk aan het gegeven dat hij in de mogelijkheid werd gesteld om zijn persoonlijke situatie nader toe te lichten en de elementen aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij toegang tot het Rijk diende te hebben of in België diende te kunnen verblijven. Verzoeker was weldegelijk in de mogelijkheid om zijn standpunt omtrent zijn verblijfstoestand en zijn wens om tot het grondgebied te worden toegelaten en er te verblijven uiteen te zetten. Verzoeker maakt voorts ook niet aannemelijk dat indien hij specifiek op de hoogte zou zijn gesteld van het feit dat verweerder eventueel een inreisverbod kon opleggen hij nog andere relevante gegevens zou hebben kunnen meedelen die verweerder er hadden kunnen toe brengen een andere beslissing te nemen. Hij stelt dat hij in dat geval had kunnen wijzen op zijn gezinsleven en het feit dat hij nog contacten heeft met zijn kinderen. Verweerder heeft echter in aanmerking genomen dat verzoeker kinderen in België heeft en uiteengezet dat niet blijkt dat verder contact niet kan worden onderhouden via telefoon of internet of door hem op te zoeken in het land waar hij zich zal vestigen. Verweerder heeft ook gesteld dat onderhoudsgeld vanuit het buitenland kan worden betaald. Verzoeker beroep zich ook op zijn privéleven, maar er moet opnieuw worden gesteld dat hij hieromtrent geen concrete gegevens aanvoert, die verweerder onbekend zouden zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden. Ook door bij zijn verzoekschrift stukken te voegen om aan te tonen dat hij nauwe contacten onderhoudt met zijn kinderen en dat hij onderhoudsgeld betaalt, bewijst hij niet dat enig relevant gegeven dat verweerder er had toe kunnen brengen een andere beslissing te nemen over het hoofd werd gezien.

Er kan niet worden besloten dat verweerder de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel of met enig andere door hem aangevoerde bepaling, heeft geschonden en er blijkt tevens niet dat hij enig belang heeft bij zijn kritiek dat hij bijkomend diende te worden gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

2.2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 3, 9, 12, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag moet worden gesteld dat, daargelaten de vraag of verzoeker een belang heeft bij het inroepen van het Kinderrechtenverdrag, aangezien de vordering niet mede namens zijn minderjarig kind werd ingesteld (cf. RvS 9 november 1994, nr. 50.131), de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdrags-bepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (cf. RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Een beslissing genomen ten aanzien van een volwassen persoon, die er, zoals in casu, op is gericht om de openbare orde te beschermen kan trouwens niet zonder meer worden beschouwd als behorende tot "*aangelegenheden die het kind betreffen*", zoals bedoeld in artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag. Ten overvloede dient te worden gesteld dat verzoeker met zijn grief, dat ook zijn minderjarige kind diende te worden gehoord, daarenboven voorbij gaat aan het feit dat verweerder overwoog dat hij stelde dat zijn kinderen akkoord waren met zijn beslissing om naar Marokko te vertrekken. Waar verzoeker de correctheid van deze overweging in vraag lijkt te willen stellen, kan het volstaan te bevestigen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker hieromtrent in een schriftelijke verklaring voorzag. Zijn stelling in zijn synthesesmemorie dat het akkoord van zijn kinderen slechts betrekking had op een tijdelijke terugkeer naar Marokko is moeilijk in overeenstemming te brengen met de bewoordingen van zijn verklaring en de vaststelling dat hij een aanvraag tot gezinshereniging stopzette.

Daarnaast toont een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aan dat verweerder de belangen van verzoekers minderjarige kind in ieder geval in aanmerking heeft genomen en heeft vastgesteld dat deze belangen niet ernstig worden geraakt door het nemen van deze beslissing. Hij heeft hierbij overwogen dat aangezien niet blijkt dat verzoeker voorheen met dit kind samenwoonde een inreisverbod een minder grote

ontwrichtende impact zal hebben dan in het geval er wel een samenwoning zou zijn geweest. Hij heeft verduidelijkt dat verzoeker meermaals in de gevangenis zat en ook een aantal jaren spoorloos was. Er wordt niet aangetoond dat dit incorrect is. Verweerder heeft ook benadrukt dat de contacten tussen verzoeker en zijn minderjarig kind verder, via de moderne communicatiemiddelen en bezoeken in het buitenland, kunnen worden onderhouden. Verweerder heeft dus vastgesteld dat het verzoekers minderjarige kind niet onmogelijk wordt gemaakt om regelmatige persoonlijke betrekkingen of rechtstreekse contacten met de ouders te onderhouden. Verzoeker stelt dat contacten via de telefoon of digitale contacten niet kunnen volstaan, maar gaat eraan voorbij dat werd aangegeven dat ook persoonlijke contacten, via bezoeken, in het land waar hij zich kan vestigen mogelijk blijven. In een situatie waarbij niet blijkt dat verzoeker voorheen een effectieve gezinscel vormde met zijn minderjarige kind en dat zijn contacten met dit kind ruimer waren dan communicatie op afstand en af en toe een bezoek, is verweerders argumentatie niet kennelijk onredelijk. Door te duiden dat zijn kinderen telefoneerden en brieven schreven en hem, toen hij in de gevangenis zat, bezochten toont hij niet aan dat verweerder – die er ook op wees dat verzoeker op het ogenblik dat zijn jongste kind zes maanden oud was ambtelijk werd geschraapt en jaren spoorloos was – enige appreciatiefout maakte. Er kan ook niet worden geconcludeerd dat de regeling, betreffende het toekomstige contact, die verweerder als uitgangspunt neemt niet uitvoerbaar of haalbaar is. Verzoekers bemerking dat zijn kinderen allemaal de Belgische nationaliteit hebben – wat in de bestreden beslissing staat vermeld en dus niet werd vergeten door verweerder – laat hierover niet anders te oordelen. Verweerder heeft verder geduid de bescherming van de openbare orde te willen laten primeren. Het feit dat de belangen van een kind een belangrijke of zelfs eerste overweging bij het nemen van een beslissing kunnen vormen sluit niet uit dat een bestuur oordeelt dat de bescherming van de openbare orde een meer belangrijke overweging is.

Verzoekers kritiek dat de belangen van zijn minderjarig kind niet als eerste punt in de bestreden beslissing worden besproken en dat deze belangen worden aangehaald in een overweging waarbij tevens wordt vastgesteld dat een inreisverbod in voorliggende zaak verenigbaar is met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het hoger belang van zijn kind mee in aanmerking werd genomen.

Er kan niet worden geconcludeerd dat het hoger belang van verzoekers minderjarige kind werd miskend, dat verweerder in casu geen voorrang zou kunnen geven aan de bescherming van de openbare orde of dat hij door de bestreden beslissing te nemen het evenredigheidsbeginsel schond.

2.2.5. Gezien het voorgaande kan ook niet worden geconcludeerd dat artikel 24 van het Handvest van de grondrechten of artikel 22bis van de Grondwet – een grondwetsbepaling die trouwens ook geen directe werking heeft – werden geschonden.

2.2.6. Verzoeker is geen burger van de Unie en kan zich dus niet beroepen op de artikelen 20 en 21 van het VWEU. Daarenboven moet worden onderstreept dat verzoekers Belgische kinderen ingevolge de bestreden beslissing niet verplicht worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten of dat zij doordat verweerder deze beslissing nam enig recht dat voortvloeit uit hun statuut van Unieburger verliezen. Tot een schending van de artikelen 20 of 21 van het VWEU kan dus niet worden besloten.

2.2.7. Daar de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering is en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bijgevolg niet van toepassing is kan deze wetsbepaling niet zijn geschonden.

2.2.8. Verzoeker voert ook de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Uit deze verdragsbepaling volgt geen totaal verbod om sinds lange tijd in een land verblijvende vreemdelingen te verwijderen en deze bepaling vormt tevens geen automatisch beletsel om een inreisverbod op te leggen (cf. EHRM 3 juli 2012, nr. 52178/10, Samsonnikov/Estland). In voorliggende zaak kan, gelet op het feit dat verzoeker, toen de bestreden beslissing werd genomen, niet tot een verblijf van meer dan drie maanden was toegelaten of gemachtigd niet worden besloten dat deze beslissing een werkelijke inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven. Uit artikel 8 van het EVRM kan trouwens geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume 1, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verweerder diende wel na te gaan of er in casu uit artikel 8 van het EVRM een positieve verplichting voortvloeide die hem zou verhinderen een inreisverbod op te leggen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt overduidelijk dat hij aan deze, volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende procedurevereiste heeft voldaan. Hierbij moet opnieuw worden gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat enig aspect van zijn privéleven, dat valt onder de bescherming van voormelde verdragsbepaling, ernstig wordt geraakt. Hij toont niet concreet aan dat hij, behoudens de banden met zijn kinderen, nog andere beschermenswaardige banden in of met het Rijk of een andere Schengenstaat heeft die onterecht buiten beschouwing werden gelaten en die daarenboven zouden worden geraakt door een tijdelijk inreisverbod. Het gegeven dat verzoeker ooit een langere periode legaal in het Rijk kon verblijven leidt niet zonder meer tot het

besluit dat hij, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, nog sociale, professionele of andere relaties had die hij niet vanuit het buitenland zou kunnen onderhouden. Verder moet worden geduïd dat verweerder op goede gronden stelde dat nu verzoeker sedert zijn ambtelijke schrapping in 2012 langere tijd afwezig was – en een gezinsleven in die periode niet blijkt – kan worden aangenomen dat hij zijn relaties met zijn kinderen ook vanuit het buitenland, via telefoon, internet of door hen uit te nodigen voor een bezoek, kan verder zetten. Verweerder mag bovendien het belang van de samenleving dat is gediend met maatregelen ter bescherming van de openbare orde laten primeren op de private belangen van burgers. Er kan niet worden besloten dat er effectief een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die een beletsel zou vormen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel kan, op basis van verzoekers beschouwingen, niet worden vastgesteld.

De middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK